

Add nekem!

Gyermekkorom anekdotája jut eszembe. A székely bácsit ellenőrzi otthon a felesége a vasárnapi mise után: - Miről prédikált a pap? - A bűnről, mondja János bácsi szemrebbenés nélkül. - S hát aztán, mit mondott róla? És jön a flegma

Szerző: Sebestyén Péter (2019-03-19)

1 / 7 oldal | © Katolikus.ma

válasz: - Erőst ellene vót...

De egy fészbukos karikatúra képe is előjön. Gyónást végez egy mai fiatal: - Atyám, vétkeztem. Mire a pap: - Tudom fiam, olvastam a fészbukon...

Milyen könnyen elbogatellizáljuk, elmaszatozunk a bűn súlyát. Már azzal, ahogyan kétségbe vonjuk létjogosultságát. Már egy első osztályos gyerek is így beszél: Szerintem... Hiszen ez nem is bűn volt, csak tévedés, gyengeség, megdöntöttség.

Kimagyarozzuk, kicsinyítjük, relativizáljuk. Nem érzünk felelősséget iránta, nem vesszük komolyan következményeit, miközben érezzük. Inkább hátrítunk, kibeszéljük, elpszichologizáljuk, felmentjük magunkat. És közben hívőnek tartjuk magunkat. Intim szféra, nem tartozik másra, majd lerendezük. De nem neveztük nevén, nem tartottuk annak, ami. Isten szeretete, irgalma, haragja és szigora között ingadozunk, trükközünk. Ha nem bocsát meg, akkor kegyetlen zsarnok, szeszélyes ítélőbíró, ha meg túl könnyen megbocsát, elnéz nekünk mindent, akkor csak egy jószágos, de inkább ártalmatlan nagyapa, akivel mindent meg lehet tenni, akivel könnyű packázni, játszani, mint egérnek a macskával.

Azzal védekezünk, hogy csak a nagy bűnök a bűnök, a többi csekélység, sóder. Elnyomjuk lelkiismeretünk szavát, már nem gyónunk, mert az ciki, ahhoz

Szerző: Sebestyén Péter (2019-03-19)

2 / 7 oldal | © Katolikus.ma

őszinteség és jó szándék, sőt, erős elhatározás kell a megtérésre. Könnyebb a felszínen maradni, és saját magunkat isteníteni. Ne mondja meg senki, rajtunk kívül, mi a bűn. Így könnyebb hazudni, a másikat kihasználni, áskálódni ellene, meglopni, és egyáltalán minden parancsot könnyedén megszegni. Nem nagy tételben, csak úgy, apránként. S ha szükség, támadunk: ne sulykolja belé az egyház, a vallásos szülő a gyermekbe a bűntudatot... Ugyanakkor meg..., hogy sikítunk, ha állatvédelemről, jogainkról, a különféle vélt erőszakról hallunk, vagy annak veszünk egy fegyelmező szót, egy tanítást. A rossz szokások lassan hatalmukba kerítenek, bűnös állapotba kerülünk, szinte állandó jelleggel abban tobzódunk, mint, amikor a vírus hetekig vagy évekig ott lappang a szervezetben, s csak a kedvező körülményekre vár, hogy felemészthesse.

A böjti időszak arra is alkalmas, hogy szembesítsen bűneinkkel. Arra kényszerít, hogy hallgassunk belső vészjelző rendszerünkre, s javítsuk ki a „hibákat” addig, amíg nem késő. Ha a Lélek szavára hallgatva bemerészkedünk lelkünk pusztájába, nem csak a kísértő acsarkodását halljuk, hanem bűneink is lelepleződnek. Ezt pedig igenis akarni kell. Orvos nélkül nincs gyógyulás.

„Doktor úr, itt fáj!” Uram, beismerem, én vétkeztem, ezt és ezt tettem, vagy elmulasztottam. Csak a saját kényelmemet néztem, meggondolatlanul kibeszéltem más hibáját, évekig hazudtam férjemnek, feleségemnek, barátomnak,

Szerző: Sebestyén Péter (2019-03-19)

3 / 7 oldal | © Katolikus.ma

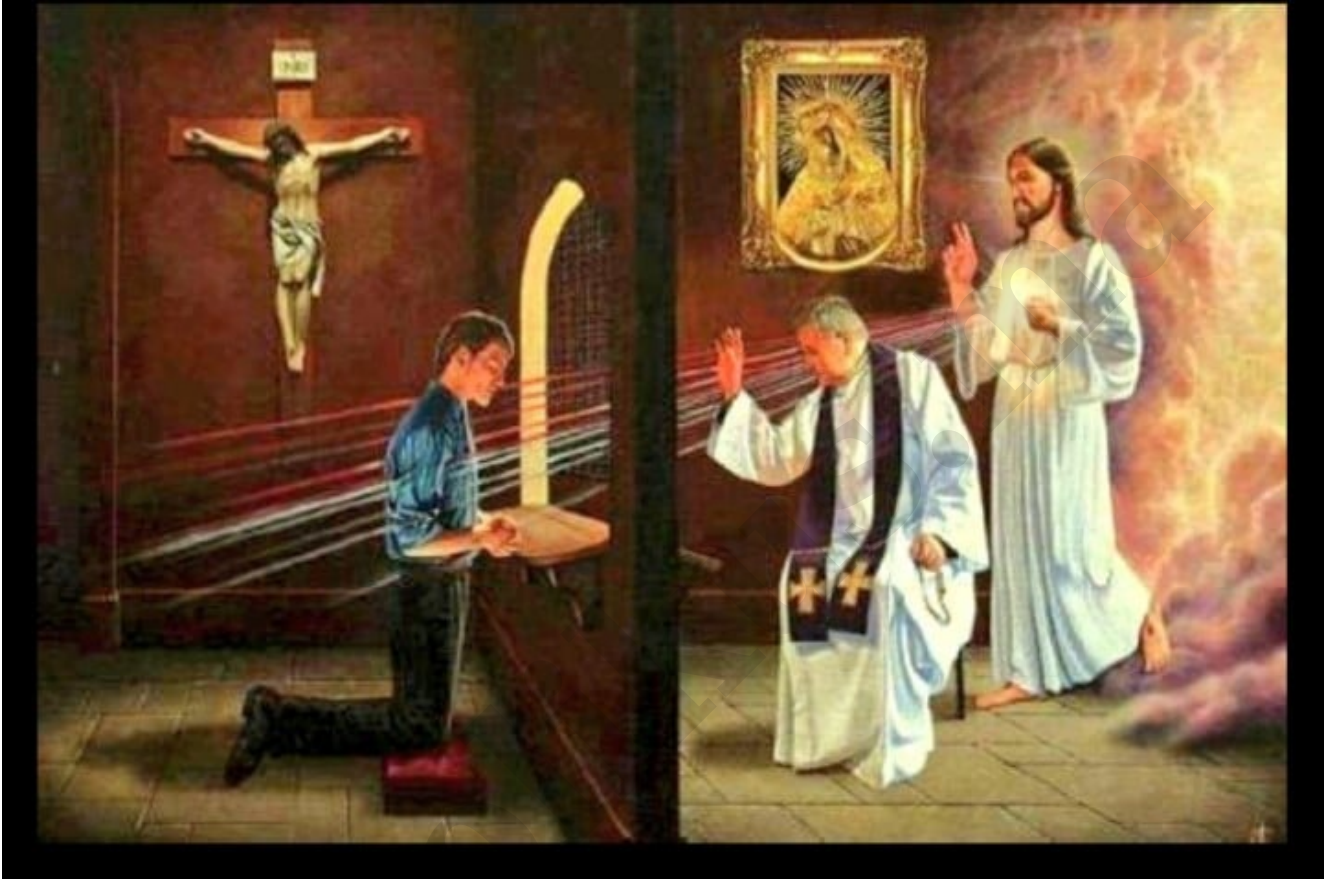
gyermekemnek, előítélettel szemlélttem egyházamat, kritikátlanul átvettem a szóbészédet másokról, szórakozásba, munkába menekültem előled, szünetelttettem a veled való kapcsolatot, magamat másoknál jobbnak tartottam, csak azért dolgoztam hétvégén is, hogy több pénzem legyen, kínoztam, zsaroltam családtagjaimat: szóval, türelmetlenségemmel, szennyeztem a környezetemet, pazaroltam, visszaéltem mások jóindulatával, szeretetével, lusta voltam és elhanyagoltam kötelességeimet...

A megtérés a bűn beismerésével kezdődik. Innen jön a fordulat: a szív megrendülése, a bocsánatkérés. Rá merem bízni magam Istenre: *Uram, vedd el önzésemet, szabadíts meg önközpontúságomtól! Szereteted égesse ki szívemből a bűn minden foltját. Add, hogy jobban bízzam benned, mint magamban, mert te jobban ismersz engem.*

Szerző: Sebestyén Péter (2019-03-19)

4 / 7 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/add-nekem/> internetes címről származik. A cikket 2020-07-10 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

Gyónás közben... - Fotó: Pinterest

A beismerés ekkor már hálává, eukarisztiává magasztosul. Ő hamarabb megbocsát, mint, ahogy egy anya kimentené tűzben égő gyermekét. Ő, amikor a

Szerző: Sebestyén Péter (2019-03-19)

5 / 7 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/add-nekem/> internetes címről származik. A cikket 2020-07-10 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

bocsánataért könyörgök, már előre széttépi a hitelszerződést, amit még alá sem írtam, mert azt mondja: valaki már kifizette helyetted, a kereszten... És jöhetnek a bánat könnyei. Csak így indulhatok el Krisztus útján. Egyetlen más vallásban sincs bűnbánat, csak a Krisztuséban. Ez az evangélium sajátja. Ez a keresztény örömhírünk. Ezért jó megfürödni Isten irgalmában, hiszen ekkor éljük át, hogy megváltottak vagyunk. Ezért jó a szentgyónásban kipakolni lelkünk szemetét, és engedni, hogy eldobja, hogy szeretetének patyolatruhájába öltöztessen, újra.

Szent Jeromosról írják, hogy amikor az ifjú, jóképű, öntelt tudós egzegéta, a római hölgyek nagy hírű lelki vezetője lett, hogy önzését féken tartsa, és némi alázatra tegyen szert, önként elvonult a Júdeai sivatagba, hogy ott remeteként éljen. A gyümölcsök azonban várattak magukra. Rájött, sokat kell még tanulnia. Özönvízszerűen támadtak rá a kísértések, és minden bátorságát, önbizalmát földre döngölték. Ekkor egy kiszáradt fa ágai között észrevett egy fészületet. A földre vetette magát, és ószövetségi szokás szerint ünnepélyesen verni kezdte a mellét: Uram, könyörülj rajtam!

A csendet Jézus törte meg: - Jeromos, mit adsz nekem? - A magányt, Uram, amivel küzdök. - Ez szép tőled, de tudnál-e valami többet is adni? - Természetesen Uram, válaszolta a szerzetes: a böjtjeimet, az éhségemet, a szomjúságomat. - Kiváló, Jeromos, van-e még valami más, amit nekem tudsz adni?

Szerző: Sebestyén Péter (2019-03-19)

6 / 7 oldal | © Katolikus.ma

Jeromos gondolkodóba esett. Eszébe jutottak a zsoltárfordítások, a Biblia hűséges tanulmányozása, az éjjel-nappali imádságok, a cölibátusa, a szegénysége, az alkalmatlankodó vendégek, a nap melege, az éjszaka hidege. Jézus ezekhez mind gratulált, s értékelte, hogy Jeromos mennyire igyekszik, de tovább faggatta: - Jeromos, tudsz-e még ennél is többet adni nekem? Jeromos megszeppent, bátortalanul csak ennyit tudott mondani: - Uram, már mindent odaadtam, most már valóban nincs semmim, amit neked adhatnék. Ekkor Júda egész sivatagában olyan csend lett, mint a barlangban, ahol Jeromos feküdt.

Jézus utoljára azt mondta neki:

- Nem, Jeromos, egyvalamit elfelejtettél: add nekem bűneidet is, hogy meg tudjam őket bocsátani...!

A bűnbánatban Isten Báránya a mi vállunkról is leveszi a terhet. A világ rendje helyreáll. Amit elvesztettünk, visszakaptuk.

peterpater.com

Szerző: Sebestyén Péter (2019-03-19)

7 / 7 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/add-nekem/> internetes címről származik. A cikket 2020-07-10 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!